

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **R. L.**, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Vezenkem, advokátem se sídlem Hauerova 3, Opava, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2004, č. j. DSH/13471/04/Pt, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2005, č. j. 58 Ca 4/2005-36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností ze dne 15. 11. 2005 se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým soud zamítl žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 26. 8. 2004,

č.j. 67/6799/04/D-PŘ, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu tím, že dne 10. 5. 2004 v 00,30 hod. řídil v protisměru osobní motorové vozidlo, hlídkou Policie ČR byl sledován a zadržen na ul. M. 6 v O., při kontrole nepředložil osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Na výzvu policisty se odmítl podrobit dechové zkoušce. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 3 písm. b), c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů a byla mu uložena sankce podle § 11 a § 30 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. – pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců.

Žalobce v argumentačně chudé žalobě namítal, že sice přehlédl dopravní značku označující jednosměrnou ulici a následně touto ulicí projel v opačném směru, čímž se dopustil přestupku. Není však pravdou, že by k výzvě policisty odmítl dechovou zkoušku. Nebyl k ní totiž ani policisty vyzván. Kontroloval ho pouze jeden policista, ostatní dva se spolu bavili opodál. Je skutečností, že odmítl podepsat nějakou písemnost, ale to pouze z důvodu arogantního chování policisty. Protože se dopustil pouze jednoho přestupku, měl být i trest mírnější a pokuta tak měla být uložena nižší.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku zrekapituloval velmi podrobně průběh celého řízení, uvedl, že při jednání provedl dokazování obsahem správního spisu a ztotožnil se se závěrem o jednoznačném prokázání skutečnosti, že žalobce dne 10. 5. 2004, jako řidič motorového vozidla řídil na R. ulici v O. v jednosměrné komunikaci vozidlo v protisměru, po zastavení byl kontrolován hlídkou policie, nepředložil osvědčení o registraci vozidla a doklad o pojištění odpovědnosti, zejména ale neuposlechl výzvy policisty Z., aby se podrobil dechové zkoušce. Tím, že se žalobce odmítl na výzvu policisty podrobit dechové zkoušce, dopustil se zaviněného jednání, za které lze uložit sankce uvedené v § 30 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. Vzhledem k předchozí bezúhonnosti žalobce, je přiměřená sankce uložena žalobci pod horní hranici sazby, uvedené v citovaném ustanovení. Z těchto důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobce napadl rozsudek soudu kasační stížností, opírající se svým obsahem o jediný důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a domáhal se jeho zrušení. Poukázal na to, že soud přezkoumával rozhodnutí, které nebylo dosud pravomocné, neboť nebylo správním orgánem žalobci doručeno. Chyběly proto podmínky řízení před soudem. Pro tento důvod také navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný důvodnost kasační stížnosti popřel. Odkázal na hodnocení důkazů, velmi podrobně rozvedené v napadeném rozhodnutí. K námitce nedoručení předmětného rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí převzal právní zástupce žalobce dne 24. 11. 2004, což je zřejmé z dodejky přiložené ke spisu.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil, zda bude o kasační stížnosti věcně jednat a zda důvod vadného doručení, uplatněný až v kasační stížnosti nezakládá podmínky pro její odmítnutí.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

S výjimkami stanovenými soudním řádem správním je tato stížnost přípustná proti každému takovému rozhodnutí. Jednu ze zmiňovaných výjimek obsahuje i § 104 odst. 4 s. ř. s., který stanoví, že nepřipustná je kasační stížnost, která se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu.

V daném případě stěžovatel označil jako důvod kasační stížnosti skutečnost, že rozhodnutí, které napadl žalobou, nebylo dosud pravomocné, neboť mu nebylo správním orgánem doručeno.

Ač tato námitka nebyla užitá v žalobním návrhu, ale až v kasační stížnosti, zkoumání pravomocnosti napadeného rozhodnutí je skutečností, k níž soud přistupuje z moci úřední; činí tak tedy vždy, i když taková námitka není žalobcem uplatněna (§ 76 s. ř. s.). O takovém postupu ostatně svědčí i část odůvodnění napadeného rozsudku, v němž soud uvedl, že žalobce byl pro řízení před správním orgánem I. i II. stupně zastoupen zástupcem pro celé řízení, bylo rozhodnutí ve smyslu § 25 odst. 3 správního řádu doručeno pouze tomuto zástupci.

Jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, žalobce měl uloženu u správního orgánu generální plnou moc ze dne 23. 6. 2004 udělenou žalobcem JUDr. Vlastimilu Vezdenkovi, advokátovi se sídlem Hauerova 3, Opava.

Podle § 25 odst. 3 správního řádu (v té době účinného) platilo, že má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Má-li však účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu.

V dané věci žalovaný doručoval rozhodnutí, kterým řízení končil, nepotřeboval tedy již osobní součinnost žalobce a proto správně doručoval napadené rozhodnutí pouze jeho zástupci. Jak je zřejmé z dokladu o doručení, napadené rozhodnutí žalobcův zástupce převzal dne 24. 11. 2004; písemnost byla tedy uvedeného dne řádně doručena. Skutečnost, že se žalobce sám o věci bezprostředně nedozvěděl pak jistě závisí pouze na vzájemném kontaktu mezi zastoupeným a jeho zástupcem, nemá však v žádném případě vliv na právní moc rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě proto otázku doručení a tedy i právní moci napadeného rozhodnutí posoudil správně. Z výše uvedených důvodů proto nepřisvědčil Nejvyšší správní soud námitkám žalobce v důvodech jím podřazených pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce nedosáhl v řízení procesního úspěchu, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.), žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu